

AAARGH

ČESKY A SLOVENSKY

John Sack: Bez pravdy není nic

John Sack (1930) - americký novinář, autor desítky reportážních knih, především z míst různých válečných konfliktů. Jako reportér byl v Koreji, Vietnamu, Perském zálivu, v Bosně. Je autorem knihy Oko za oko (An Eye For An Eye), která poprvé vyšla v roce 1993 a vzbudila značný ohlas - autor v ní psal o organizovaných zločinech, kterých se v Polsku dopouštěli po skončení války židé na Němcích. Kniha vyšla v českém překladu u nakladatelství Votobia. Následující rozhovor vyšel v literární příloze Práva (Salon - 10. 12. 1998) a autor Zdenko Pavelka jej uskutečnil s Johnem Sackem při jeho návštěvě v Praze, kde byl jako host na mezinárodní novinářské konferenci.

Co si o své knize myslíte po pěti letech od jejího prvního vydání? Napsal by jste ji jinak? Od té doby jsem pracoval na dvou dalších knihách, takže si už Oko za oko moc nepamatuji a četl jsem ji znovu, když jsem letěl do Prahy. Myslím, že je pořád stejně dobrá. Před pěti lety, po jejím prvním vydání, hodně lidí říkalo, že to, co jsem napsal, není pravda. Ale kniha pravdivá je, v anglickem vydání jsou odkazy na prameny, které v českém vydání nejsou. Dnes se už hlasy proti knize neozývají. Není potřeba, abych ji psal znovu nebo jinak. Navíc je na internetu, a dá se to k původnímu textu doplnit. Například, že Šlomo Morel je dnes v Izraeli - můžu vám na něj dát telefon, jestli chcete - a že je na něj vydán zatykač.

Byl jste obviňován, že podporujete antisemitismus? Já jsem žid. Když kniha vyšla ve Spojených státech, byl jsem v televizi obviněn z toho, že patřím k těm, kteří popírají holocaust. Přitom první tři kapitoly jsou o holocaustu.

A dnes? Dnes uznávaní profesori na univerzitách říkají totéž. Profesor Columbijské univerzity Istvan Deak mluvil o těchto zločinech na konferenci v Los Angeles ještě ostřeji. Také citoval z mé knihy, i když řekl, že není příliš dobře napsána, ale já ji psal jako příběh, ne jako historickou práci. Ale tři dny poté jsem měl na stejné téma mluvit v New Yorku v Muzeu holocaustu a tam mé vystoupení zrušili. V nedávno vydané knize Evropa: Dějiny její autor Norman Davis přijímá všechno, co jsem napsal.

Máte pocit, že jste průkopník? Ano. Ale nebyl důvod, aby to byla průkopnická kniha, protože se o těchto zločinech vědělo už od roku 1945. Ta kniha měla být napsána už tehdy a tisíce životů by byly zachráněny. Neudělal jsem žádný objev. Napsal jsem o něčem, o čem reportéři či historici měli psát dávno.

V jakém smyslu by bylo zachráněny ty tisíce životů? Asi stovka lidí tam každý den umírala. Jeden katolický kněz uprchl a řekl americkým zástupcům v Berlíně, co se v Polsku děje. Ti to poslali dál, ale hlášení se někde ztratilo. Kdyby o tom tenkrát reportéři napsali, mohli mnoho životů zachránit, protože to fungovalo do roku 1950. I když nejhorší to bylo první dva roky. Potom už nešlo o Němce, ale o Poláky, o ty už od konce roku 1945.

Proč to vraždění pokračovalo? Stalin zabral Polsko a nezajímal se o Němce. Potřeboval zlikvidovat polské vlastence, zejména lidi z Armii krajovej.

Stalin využil rozjetou mašinerii pro svoje záměry? Ano.

Kdyby se tehdy svět dozvěděl o tom, co se v Polsku děje, mohlo to zabrzdit další, pak už stalinské zločiny ve východní Evropě? Určitě. I když Churchill upozorňoval už v srpnu 1945 ve svém projevu v americké Sněmovně reprezentantů na to, že ve východní Evropě se ztrácejí Němci a Poláci a že se tam tábory dostávají do rukou nové garnitury. Ale svět byl válkou příliš unaven, aby chtěl nějakou novou válku.

Co je to spravedlnost? To je otázka... No zkusím to. Co je spravedlnost pro Solomona Morela, který velel koncentračnímu táboru, vlastními rukama ubíjel lidi, zavraždil jich tisíce. A je pořád na živu. Žije u Středozemního moře v Izraeli. Poláci ho chtějí dovést před spravedlivý soud, hledá ho Interpol... Spravedlnost pro něho by mohla být jen taková, že se všechno vrátí do roku 1939, Němci by nezabili jeho rodinu a nestal by se z něj vraždící maniak. To by byla spravedlnost, nechat ho žít v Izraeli anebo ho přivést k soudu? Podle mě je spravedlnost vyprávět jeho příběh.

Vy jste se se Solomonem Morelem setkal. Jak na vás zapůsobil? Líbil se mi. Byl vtipný. Nechtěl, abych o jeho táboře psal. Řekl, že mne zabije. Odpouštím mu.

A vy jste měl pocit, že vás chce někdo za tu knihu ztrestat? Ano. Dostal jsem výhrůžky, třeba že mi uříznou hlavu...

Nebojíte se? Bydlím v malém městě, takže mě nikdo nemůže najít...

<http://www.prefer-statement.wz.cz/js02.htm>

Oko za oko (průřez knihou)

John Sack

Po skončení války se mnoho židů stalo komandanty. Vytvořili organizaci, která řídila koncentrační tábory pro německé civilisty v Polsku a těch částech Německa, jež Polsku připadly.

Odehrávaly se tam ukrutnosti, jež židé zatajili: židé vybíjeli Němce. Pozabíjeli v roce 1945 velké množství Němců: ne nacistů, ne Hitlerových, ale německých civilistů, německých mužů a žen, dětí a miminek, jejichž zločinem bylo pouze to, že byly Němci. Díky židovské nenávisti Němci ztratili víc civilistů než v Drážďanech, dokonce víc než Japonci v Hirošimě, Američané v Pearl Harboru, Britové v bitvě o Anglii nebo židé samotní ve všech polských pogromech. Vykouřili všechny esesáky, nacisty a kolaboranty z úkrytu a vést je k odpovědnosti bylo jednou z priorit promoskevské polské prozatímní vlády v Lublizu. Za tímto účelem Poláci vytvořili organizaci s názvem Úřad státní bezpečnosti. Jeho příslušníci, z nichž někteří se nechali titulovat generálskými hodnostmi, byli vybaveni olivově zelenými uniformami a černými opasky s pistolemi, jež užívali při čistkách.

Válka byla u konce a na Gliwice, které byly okupovaným městem, dopadaly první bomby, jež zabily dvě německé školačky. V následujících dnech Rusové, vesměs Asiaté, zabíjeli lidi v Gliwicích zcela bezmyšlenkovitě. S výkřikem "Ty Gitler!" stříleli na pošťáky, hasiče a tramvajové průvodčí v tmavomodrých uniformách, zabili dokonce i muže, v jehož domě našli zlatem lemované epolety z první světové války. Pozabíjeli bůhví kolik lékařů, advokátů, krejčích, ošetřovatelek, zedníků, sedláků, holičů, horníků a několik uprchlíků z Osvětimi, včetně židů. Poschovávaní ve sklepích, Němci vylévali kořalku do kanálů, aby Rusové nebyli ještě opilejší a ženy si stříhaly vlasy, aby je Rusové neznásilnili. "Pojď sem," křičeli Rusové na každou ženu, připraveni znásilnit osmiletou školačku stejně jako osmdesátiletou jeptišku. O pár dní později Rusové vyvěsili v Gliwicích vyhlášky, ve kterých se uvádělo:

1.Všichni němečtí muži ve věku 16-50 let se musí hlásit do 48 hodin na pracovním úřadě.

2.Všichni si musí přinést přinejmenším dvě soupravy zimního oblečení, pokrývky, jídelní a kuchyňské potřeby a jídlo na 10 dnů.

Gliwičtí Němci se hlásili na úřadě a pokud ne, Rusové si pro ně přicházeli domů nebo je chytali na ulicích, i když jim bylo třeba pětasedmdesát. Ve věznici chodili v kruhu po dvoře, pokud je Rusové nenaložili do dobytčáku po stodvaceti na jeden vagón. Němci museli na vozech stát, žít se posledními drobkami a spokojit se s vodou, která se srážela na dveřích vagonů. Putovali do Ruska, osm set kilometrů za

Moskvu, kde pak kopali rašelinu ve čtyřicetistupňových vedrech i pětadvacetistupňových mrazech.

Gliwice byl divoký západ. Zlími muži byly Rusové - Asijci a kriminálníci, kteří si v armádě odsluhovali trest. Vpadávali do Gliwic na jednodenní nájezdy jako bandy loupežníků. Olupovali Němce, kradli a lili do sebe parfém jako vodu. Když vtrhli do německých domů, olupovali muže, znásilňovali ženy, byli čím dál opilejší a nutili Němce k pití a provolávání slávy Stalinovi. Muži potom byli posláni do Ruska, a protože většina z nich tu byli horníci osvobození od vojenské služby, na práce v Rusku zde bylo k dispozici nějakých 30 000 mužů. Rusko bylo Marxovým snem.

Nebylo anisemitské. Židé si v oblasti nedaleko Číny vytvořili židovskou republiku, kde provozovali jidiš divadlo a umění, vydávali jidiš literaturu. Molotov měl za manželku židovku, žid Kaganovič byl Stalinův kamarád a sám Stalin jednomu židovskému reportérovi řekl, že "antisemitismus je kanibalismus." Za to je v Rusku trest smrti, řekl Stalin. A tak byli jako šéfové do Úřadu státní bezpečnosti jmenováni židé a ti vybírali dále židy do oddělení zpravodajství, vězeňské správy a do třech čtvrtin všech ostatních míst. Ze Stalinova rozkazu jeden žid, jehož otec zahynul v Treblince, měl být šéfem Úřadu státní bezpečnosti. Další židé měli stát v čele ostatních institucí. Posléze tito lidé jmenovali bezpečnostní šéfy ve všech polských provinciích.

Jedním z členů úřadu státní bezpečnosti byla i Lola Poková, polská židovka, která prošla za války koncentračním táborem v Osvětimi. Koncem dubna dorazila do Gliwic, do Klosterovy ulice č.10. Skrze velká železná vrata vstoupila do pětipatrové věznice se řadami zamřížovaných oken. Nějaký Rus ji odvedl do kanceláře v prvním patře. Když všichni Rusové odešli, Lola ulehla na lůžko. První noc byla jediným obyvatelem své vlastní věznice v Gliwicích. Následující den dorazili Němci. Nákladník plný mužů a žen vjel na vězeňský dvůr, kde už čekala Lola. Okolo ní stálo ještě asi padesát dalších mužů a žen, kteří tu teď sloužili jako vězeňská stráž. Na zdech hlídali muži s automatickými puškami. Němci začali vystupovat a stráž potom nařídily muži sem a ženy tam. Lola přejížděla očima po Němcích, které informátoři označili za esesáky, nacisty a nacistické kolaboranty. Některým bylo šestnáct, jiní byli tak ve vojenském věku a byli tu i značně staří lidé. Nikdo z nich však nebyl Höss, Hössler či Mengele ani kdokoliv jiný z těch, které znala z Osvětimi. Odvedli Němce dovnitř, nahnali je nejprve do sprch, potom je ostříhali a odebrali jim peníze, hodinky a prsteny. Několik vězňů odešlo navařit bramborovou polévku a když ji pak přivlekli ve věznicích, další je nalévali do misek a roznášeli. Potom dveře zapadly a první vězni se začali zabydlovat v Gliwickém vězení. Lola posbírala jejich peníze, hodinky a šperky a uložila je ve svém úředním bytě jako nějakou pirátskou kořist. Ještě týž den obdržela Lola další dodávku Němců. Začátkem května už jich měla skoro tisícovku, na osmi postelích v každé cele, po dvou na každém kavalci a navíc vždy jednoho nebo dva na zemi.

Jednoho dne přivlekli k Lole muže v německé uniformě. "Kdo jsi?" zeptala se německy. "Voják, prostý voják." "Proč nejsi v zajateckém táboře?" "Ztratil jsem vojenskou knížku." "A co identifikační známku?" "Také jsem ji ztratil." "Nejsi spíš od SS?" "Ne, jsem prostý voják." Lola nařídila dozorcům, aby Němce svlékli. Dozorci přiskočili, strhl z Němce staré sako i bílé triko pod ním a zdvihl mu levou ruku. V

podpaží měl Němec drobné tetování, jimž byli označeni všichni příslušníci SS. “Lháři!” vykřikla Lola. Ruka jí vylétla a dopadla na Němcovu tvář. “Svině esesácká! Kolik židů jsi povraždil?” “Já žádné, pracoval jsem v kanceláři v Katowicích.” “To je ještě horší!” křičela Lola a znovu Němce uhodila. “Paní velitelko, podívejte, co jsem objevil,” upozornil ji dozorce. V ruce držel fotografii, kterou vydoloval z kapsy Němcovy uniformy. Byl na ní sám zadržený s esesáckou čepicí s lebkou a hnáty na hlavě. “Ty hnusná esesácká svině,” ječela Lola. Němce začali tlouct dozorci v Lolině kanceláři: Němci se začala z nosu valit krev, padl na zem, dozorci ho však bili a kopali dál. Potom Lola nařídila, aby Němce odvedli. Dozorci pak ranami vyhnali Němce do hlouby oněch míst, kde první jsou posledními a poslední prvními. Lola slyšela jeho nářek a jeho křik, který se rozléhal v prostorech věznice. V Gliwicích byl vrchní vyšetřovatel Adam, někdejší filantrop z Osvětimi. Dobře věděl, že žádný Němec by se nepřiznal k tomu, že byl esesákem, nacistou, nebo že kolaboroval, kdyby se neobával, že mu někdo vytluče mozek z hlavy. Poprvé, když ho nějaký Němec tahal za nos, praštil ho Adam holou rukou, ale to zraňovalo i jeho samotného. Pořídil si tedy rákosku, kterou napravoval mravy zvláště zatvrzelých lhářů. Jeho asistenti v Gliwicích si na to brali hole ze smetáků a košťat a speciální nástroje, kterým Němci říkali “zabiják.” Byla to asi šedesáticentimetrová silná hůl s těžkou olověnou koulí na konci. Vyšetřovatelé mávali “zabijákem” a pohybem zápěstí či paže ji dokázali Němcům způsobit několikanásobné zlomeniny rukou, žeber nebo čelistí. V Lolině věznici byl “zabiják” oblíbenou zbraní používal se proti takovým vězňům, jako byl jeden osvětimský esesák. Zapíral a tvrdil, že měl židy rád a že jim pomáhal. To rozzuřilo jeho vyšetřovatele tak, že ho opakovanými ranami “zabijákem” nakonec umlčel. Odtáhli ho do nejbližší cely a každou druhou noc ho přiváděli k dalšímu výslechu, až mu na těle nezůstalo jediné světlé místo v modročerné ploše podlitin.

Lolu už unavoval křik Němců. Začátkem května se u ní ve věznici zastavil její přítel Efraim a okamžitě jí poradil: “Tady nemůžeš žít.” “Společně se pak vydali do Gliwic hledat byt. Přišli do uličky jménem Lange Reike. Efraim vybral dům, v němž bydlel jeden starý sklář. Zabouchal na dveře a sotva Němec otevřel, nařídil: “Všichni ven. Nechte všechno na místě a už se nevracejte! Padejte: hned!” Němec bez jediného slova odešel a Lola měla nový byt. Přicházeli jen samí staří známí. Jednoho dne se u ní objevila její přítelkyně Zlata s několika dívkami. “Zůstaneš se mnou,” říkala jí Lola. “Ale nás je osm.” “No a ?” Lola zatelefonovala svému pobočníkovi, který se zanedlouho dostavil v doprovodu několika dalších dozorců. Spolu pak došli k sousednímu domu jakéhosi německého inženýra. Zaklepali na dveře a když se Němec objevil, Lola mu nařídila: “Pakujte se! Do hodiny ať jste pryč.” Nešťastný Němec spolu s manželkou a dcerou poslechli. Tak se osmička překvapených dívek odstěhovala do nového domu.

Další vězení Úřadu státní bezpečnosti se nacházelo v Nyse. Většina pracovníků v něm byli židé, kteří se rozhodli pracovat v Úřadu namísto vojenské služby. Jedním z nich byl i žid Šlomo. Po zabydlení ve věznici se vydali její pracovníci na lov Němců. Procházeli ulicemi v doprovodu několika Němců, kteří za odměnu upozorňovali, kdo byl nacistou. Členové komanda je odváděli do Kochovy ulice, až byla všechna lůžka zaplněna. V závěru května se už o každý slamník dělili tři nebo čtyři vězni a další leželi v uličkách mezi nimi. Šlomo poslal Němcům do cel talíře brambor, řepy a mrkve, jenže ti, když je pozřeli, neměli nic jiného než kbelíky, aby si ulevili. Vzduch v

celách pak naplňoval pach výkalů a zdi se černaly mouchami. “Zadusíme se,” říkali Němci a jeden z nich se dokonce zmocnil britvy, prořízl si jí krk a s lapáním po dechu zemřel. Následujícího dne začali Němce vyvádět do kanceláří. Kolem každého z nich se kupilo až osm vyšetřovatelů, většina židů, kteří křičeli: “Byl jsi Nacista?” Těm, kteří se hned přiznali, vynadali do sviní, ztloukli je, zpřeráželi jim končetiny a pak je poslali do tábora ve Swietdlowicích a ke Katowickému soudu. Ty, kteří odpovídali záporně, si vzali vyšetřovatelé skutečně do parády. Nejprve po bití každý vězeň zmlknul, ale když ho dál rasovali, doslova křičel své přiznání. Našli se i takoví, ze kterých nešlo vytlout přiznání. Takové pak týrali, tloukli a bičovali i o šábesu, kdy by žádný žid neměl ubližovat ani tomu nejposlednějšímu živému tvorovi. Šlomo, který byl zbožný člověk, zašel za vyšetřovateli a řekl jim, že se s tím musí přestat. Ti mu odpověděli: “Naopak, s tím se musí pokračovat.” Po osmém výslechu byl vyslýchaný napůl zpitomělý a nakonec se raději přiznal. Občas Němce zbili dřív, než se vůbec odmítl přiznat k nacistické minulosti. Jednoho třiašedesátiletého Němce povalili dva chlapi z Úřadu na zem, svlékli ho a začali ho bít kvůli jeho německému jménu. Pak ho zavřeli do cely a teprve za dva týdny se ho přišli zeptat, jestli byl členem strany. Když jim odpověděl, že nebyl, začali ho opět mlátit. Němec však vykřikoval “Jen mě bijte, ani tak ze mě nacistu neuděláte!” Němci byli zatraceni za svoje “Ano” stejně jako za svoje “Ne”. Nakonec to vyšlo vždy na stejno jenom proto, že se narodil jako Němec.

V Osvětimi se nikdy nestalo, že by Němec znásilnil židovku, protože esesákům za něco podobného hrozil trest smrti. Zato v Gliwicích jeden nažhavený vyšetřovatel strhal z Němky šaty a varoval ji: “Teď mi to uděláš nebo!” Pokud některému z židovských dozorů vnitřní hlas našeptával: “Vždyť přece nevíš, kdo z nich je vinen,” pak už jen blond vlasy, modré oči a samotný rodný jazyk Němců je pasovaly na Hitlerovy pohůnky. Jednoho dne přivedli do Loliný věznice Němce v černých kalhotách, což byla esesácká barva. Jen kvůli tomu ho začali mučit, i když mu bylo teprve čtrnáct let. Dívky mu zhasínaly o tělo cigarety, polily mu hlavu benzínem a zapálili mu vlasy. V té době Úřad státní bezpečnosti disponoval 227 věznicemi v celém Polsku a každá z nich měla specifickou metodu odplaty za válku. Někde se chlapi oháněli holemi a jinde zadrženým zaráželi třísky pod nehty. Jiní zas vězně bičovali a lili jim do ran horkou kávu. V Myslowicích strkali Němcům hlavy do výkalů a nařizovali jimi: “Sežer ty sračky!” Aby úděl hladovějících Němců ještě zhoršili, dozorcí se před nimi po celé hodiny cpali sladkostmi.

V Gliwické věznici si někdy uprostřed července jeden vězeň rozškrábl kousanec od štěnice a zanesl si do rány infekci. Když ho po čase dozorce odvedl na ošetřovnu, tak ošetřovatelka stanovila diagnózu: tyfus. Pacient zakrátko upadl do komatu a zemřel. Mezitím se roznhemohli i Němcovi spoluvězni, kteří po něm zdědili kavalec, a zakrátko pach tyfóvé nákazy pronikal celým Loliným panstvím. Každý den odnášeli dozorcí několik pacientů na ošetřovnu, každý den rovněž někdo skončil v márnici. Mrtvoly odváželi na opuštěný konec hřbitova, kde je hrobník v noci zahrabával do příkopu u lipové aleje. Lola se však nerozhodla věznici uzavřít, ani nepožádala, aby jí Úřad neposílal další podezřelé. Ve Swietodlovicích byl tábor smrti pro Němce, jemuž velel žid jménem Šlomo Movel. Vybral si nejlépe přístupné budovy v táboře, tzv. “hnědé baráky,” do nichž umístil ty Němce, kteří se přiznali k členství v SS, nacistické straně nebo Hitlerově mládeži. “Hnědé baráky” pak Šlomo i s několika dozorcí často navštěvovali, nutili vězně zpívat nacistické písně a při tom je mlátiti

obušky nebo židlemi a křičeli na ně: „Vy svině, vy budete tuhý!“ Mnozí z nich opravdu tuzí byli. Večer co večer vpadal Šlomo do “hnědých baráků” a pokaždé za sebou nechal několik mrtvol. Počet vězňů však stále stoupal díky speciálně upraveným tramvajím a nakladačům plných nových vězňů, především z Gliwic. V Osvětimi bylo bití vězňů pouze pro vlastní potěšení zakázáno, esesáci za to mohli být potrestáni. Noční návštěvníci hnědých baráků se nemuseli obávat, že by snad Úřad chtěl trestat je samotné. Při jedné noční návštěvě “hnědých baráků” nařídil Šlomo Němcům, aby si na sebe lehli a udělali pyramidu. Pak je jeho hosté začali mlátit holemi a obuškami, dokud nebylo několik Němců mrtvých. Šlomo se opíral o kavalec a svíjel se smíchem jako blázen. Už dávno měl přezdívku “Menge.” Každé ráno se mrtvá těla odnášela do márnice a rozbité židle do truhlářské dílny. Obětí bylo denně až dvacet z “hnědých baráků” a dalších dvacet z ostatních částí tábora. Dozorci znásilňovali německé ženy, učili psy vrhat se na mužské genitálie, a přesto tu zůstalo ještě tři tisíce Němců a Šlomo je teď ještě víc nenáviděl než v únoru, prostě jen proto, že neumírali. Jeden člověk však byl odtud přece jen propuštěn. Kdysi prošel také Osvětimí a teď se každému dušoval: “Radši bych byl deset let v německém koncentráku, než jediný den v Polském.”

Největší koncentrační tábor byl v Polských Potulicích, kde po válce zahynulo víc Němců než za války židů. V koncentračním táboře Myslowice u Katovic umíralo denně přes sto Němců. V Groszowě pohřbívali Němce v pytlích od brambor, zatímco jinde si museli nalézt do rakví, kde je pak velitel nechal zahynout. Úřad státní bezpečnosti spravoval celkem 1255 táborů a v každém z nich zahynulo dvacet až padesát procent vězněných Němců. Zprávy o tom, co se v táborech děje, se už dostávaly i navenek. Winston Churchill povstal v dolní sněmovně a prohlásil: Enormní počty (německých vězňů) se nedají ani odhadnout. Nedá se vyloučit, že se za železnou oponou odehrává tragédie nesmírných rozměrů. Zaobírali se tím i další britští a američtí poslanci a senátoři. Do Varšavy teď putovala diplomatická pošta, kde sice britský velvyslanec inklinoval k tomu přivítat nade vším oko a americkému se zdálo, že Němci zbytečně kňourají, oba však protestovali u polské vlády. Nejhlasitěji se ozval americký červený kříž. Jeho představitelé se vydali do Katovic, aby si popovídali s tamním židovským tajemníkem státní bezpečnosti - Pinkem. Naléhali, aby mohli navštívit tábory ve Slezku, ale Pink jim odpověděl: “Za války jste nemohli pomoci židům, teď zas oni nemůžou pomoci vám.” Nikdy pak nepustil červený kříž - ať americký nebo mezinárodní - do táborů ve Slezku a stejně se zachovali šéfové ostatních polských provincií. Během následujících tří let pak v táborech zahynulo něco mezi šedesáti až osmdesáti tisíci Němců. Bylo to víc než kolik to bylo za války židů v Belsenu či Buchenwaldu a stovce dalších míst, při jejichž návštěvě židé prohlašují: „Nikdy nezapomeneme.“

28. února podepsal polský prezident dekret, kterým se nařizovalo: „Na území Polské republiky a bývalého města Gdaňska veškerý majetek (a) občanů Německé říše a za (b) všech Němců, bez ohledu na občanství, bude registrován a konfiskován.“ V pátek 2. března vydali Poláci stejný dekret pro německé oblasti pod polskou provincií, celkem pro osm miliónů lidí. Obyvatele německých domů policisté označili za „nacisty“, vypakovali je do koncentráků a nastěhovali tam Poláky. Většina z oněch „nacistů“ přitom ani nedosáhla nejnižšího věku pro členství ve straně. V jednom koncentráku u Beltu měli celé oddělení plné bílé natřených postýlek se čtyřkilovými vězni. Neměli mléko, protože tamní židovský lékař matkám

nedovolil kojit. Z padesáti dětí tam čtyřicet osm zemřelo. Polští úředníci vyháněli Němce z domů, nahnali je do nákladáků a odváželi je vstříc naprosto konečnému řešení. V koncentračním táboře ve vesnici Lansdorf, jejímž velitelem byl jistý Czeslaw, si Němci první večer přišivali na oblečení látkové "W," znamenají "wiezień." Další den je táborová posádka začala vybíjet. Czeslaw nejraději dupal Němcům po hrdle, jednou ho ale napadlo nařídít vězni, aby vylezl na strom a křičel: "Jsem opice." Když to Němec neudělal, Czeslaw ho zastřelil. Každý den se jména mrtvých Němců shromažďovala na Czeslawově stole, on však jen mrzutě opakoval: "Proč tak málo?" Nejvíce si vytrpěly Němky, které se dostaly do rukou psychopatických dozorkyň. Nutily Němky pít lidskou moč a lidskou krev, jíst výkaly a jedné z nich jen tak pro zábavu nacpaly do vagíny promaštěnou pětimarkovou bankovku a tu pak zapálily. Jednou poslal Czeslaw německé vězenkyně vykopat těla mrtvých Poláků na louku poblíž Lansdorfu, které tam za války pohřbili esesáci. Tváře vykopaných mrtvol byly zčernalé a maso z nich opadávalo, ale dozorkyně začaly velet: "Líbejte je! Pomilujte je!" Pažbami pušek pak tloukly Němky po hlavách tak dlouho, až se jim nosy zabořily do hnijících tváří mrtvých. Mrtví Poláci byli zřejmě nakaženi tyfem a šedesát čtyři žen zemřelo.

Z Loly se mezitím vytratila ta strašná nenávist k Němcům a ve své věznici nastolila nový řád. O vězně se teď dobře starali, dávali jim dobré jídlo a dbali na hygienu, aby co nejméně vězňů umíralo na tyfus. To však bylo hodně lidem trnem v oku, zejména veliteli vězeňského odboru Chaimovi, který Němce skutečně nenáviděl. Chaim se rozhodl Lolu pronásledovat a zničit, avšak nic na ni nenašel. Lola byla však Chaimem natolik vyděšená, že přišla za svým ruským milencem a nabídla mu, aby odjel pryč. Rus souhlasil, a tak spolu odjeli na západ. Vytrátit se snažila i část Loliných kolegů, kteří byli zděšeni poměry ve věznicích. Ti všichni pak nazýváni zrádci a dezertéry. Židovští agenti Úřadu státní bezpečnosti totiž nesměli odejít, na rozdíl od kteréhokoli z osvětimských esesáků, kteří měli právo kdykoliv rezignovat. Mnozí z nich ale chtěli jen pryč - jak z Úřadu, tak z Polska.

17. října podepsal polský prezident dekret o odsunu Němců z Polska a těch částí Německa, které byly k Polsku přičleněny. Polská policie je obklíčila a pak je jako stádo nahnalo deset milionů lidí do vlaku a rozpoutala tak největší vlna migrace v lidských dějinách. V Katovicích a podobně i v Kielcích, Wrodawi, Štětíně a dalších městech stáli v čele policie židé. Ve Wroclavi, která se svými 300 000 obyvateli byla největším městem této části nového Polska, stál žid v čele policie, další řídili sekci Úřadu státní bezpečnosti pro otázky Němců, třetí velel místnímu útvaru vojenské kontrarozvědky a dokonce i starostou byl žid. Naháněli Němce na nádraží a tam do rozpálených dobytčáků. Němci si směli vzít na cestu nanejvýš dvacet kilo zásob. I tak je ještě policisté olupovali a některé z nich přitom zabili. Mrtví se balili do hnědého papíru, že snad je pak někdo pohřbí. Z deseti milionů Němců, kteří žili v Polsku a nyníšších "navracených územích" těsně po válce, nepřežilo odsun jeden a půl milionu. Po čase bylo Polsko vyčištěno od Němců a zařízení úřadu se začalo plnit Poláky. Celkem 150 000 odpůrců režimu bylo uvězněno a v místech jako Gliwice se stále častěji stávalo, že chlapi z výkonného oddělení přiváděli Poláky k vězeňské zdi a popravovali je. Těm z dozorců, kteří byli Poláci, se to přičilo, ale všichni ti, kteří zastávali velitelské funkce, zůstali věrni Stalinovi, protože sami sebe považovali za židy a ne za polské vlastence. Stalin získal do svých služeb už na sklonku roku 1943 množství židů, prošpikoval jimi Úřad státní bezpečnosti a

přeměnil ho na svůj účinný nástroj v nové Polské lidové republice. V roce 1945 začali Poláci válku proti Úřadu a po mnoha jejich židovských agentech dokonce stříleli. Židé to prohlašovali za výraz polského antisemitismu, Poláci však podobné obvinění odmítali: „Nejsme proti židům, jsme proti Úřadu,“ říkali.

Poláci začali konečně Němce soudit před tribunály po celé zemi. Z víc než dvou set tisíc německých vězňů bylo nakonec k nejrůznějším trestům odsouzeno méně než tisíc Němců. Víc než devětadevadesát procent jich bylo nevinných. Jednoho z Němců se soudce zeptal, proč podepsal přiznání, podle kterého se podílel na vraždění polských vlastenců „Musel jsem,“ odpověděl Němec. „Proč?“ „Musel jsem, protože mě bili, pořád mě bijí.“ Ukazoval soudci rozbité uši, ruce a paže, nohy a kotníky i záda. „Věřím vám,“ řekl soudce a Němce propustil. Před soud předstupovali další a další Němci a téměř všichni byli osvobozeni. O spoustě Němců se prokázalo, že si spíš zaslouží uznání.

Zjistilo se, že nikdo, ať už žid nebo křesťan, nebyl v Polsku souzen za zločiny proti Němcům. Pro srovnání Höss byl oběšen, Hössler skončil stejným způsobem. V Jeruzalémě, v archivu Yad Vashem, vládní agentuře pro památku holocaustu, jejímž heslem je „Nikdy nezapomeneme,“ jsou shromážděny dokumenty o všem, co se za války přihodilo každému židovi v Evropě. Celkem má na padesát milionů stránek na každého židovského muže, ženu, dítě. Není tu však nic o Úřadu státní bezpečnosti nebo o židech, kteří ho řídili. Při tom všem cítí člověk smutek. To co někteří Němci prováděli židům, bylo obłudné, ale prvními, kdo to po nich opakoval, byli lidé, kteří zároveň prohlašovali:

„NIKDY VÍCE“!

Rozhovor Johnem Sackem na NPR

John Sack – válečný korespondent pro americký magazín *Esquire*, který prošel konflikty v Korei, Vietnamu, Iráku, Jugoslávii a Afghánistánu. Napsal několik knih a českému čtenáři se zřejmě zaryl do paměti svojí šokující knihou *Oko za oko*, která vyšla u nakladatelství Votobia (a stále ji lze najít na pultech knihkupectví). Vypráví příběh o Lole Potokové, která prošla koncentračním táborem Osvětim a po osvobození Polska se stala jedním z velitelů věznice pro Němce. Tato strhující kniha se čte se zatajeným dechem a místy se čtenář dopátrá šokujících věcí, o kterých se ještě nedávno ani nevědělo.

John Sack byl označován za průkopníka nového novinářského směru. Byl za svoji knihu nenáviděn vlivnými skupinami, ale i uznáván pro přínos do oboru historie. A jako žid byl obdivován za svoji upřímnost, protože se odvážil prolomit jedno z tabu, které se týkalo samotných židů, a to byly události po druhé světové válce a pomsta na Němcích za utrpení během války.

*Tento článek měl být původně zveřejněn k 1. výročí úmrtí Johna Sacka, který zemřel ve věku 74let, dne 27. března 2004 v San Francisku, ale poslední dobou nemám nějak moc času a tak namísto slibované přednášky, jejíž překlad zůstal na mrtvém bodě (dodám později), přikládám aspoň rozhovor s Johnem Sackem, který se objevil na jeho již nefungujících stránkách. K tomuto rozhovoru přikládám další dva materiály o Johnu Sackovi, které již byly publikované *Oko za oko* - průřez knihou /čti zde>>> a *Bez pravdy není nic* - rozhovor s Johnem Sackem /čti zde>>>.*

(lb)

Dean Olsher: ... *Příběh vypravovaný Johnem Sackem je nesporně neuvěřitelný.*

John Sack: Myslím si, že pokud bych právě teď řekl, že zde byl válečný zločinec, muž, který řídil koncentrační tábor během druhé světové války a který umlátí lidi k smrti, což mi dosvědčili jak Němci, tak židé, které jsem vyhledal a kdokoliv si může najít 1580 úmrtních listů lidí, kteří zemřeli v táboře; jestli řeknu, že ten muž ještě žil, byl hledán v Polsku a v Německu pro zločiny proti lidskosti, ale uprchl na Střední Východ, myslíte si, to byla báchorka? Myslíte si, že by to bylo na NPR? Myslíte si, že by to bylo na předních stránkách Washington Postu a The New York Timesu?

Olsher: *Ale Sacku říkáte, že příběh není zcela pravda?*

Sack: Příběh je pravdivý. Ale muž nebyl Němec, byl žid. A uprchl na Střední Východ do Izraele. On žije v Tel Avivu. Jeho jméno je Solomon Morel.

Olsher: *Sacku říkáte, že příběh Morela v knize nazvané *Oko za oko* měl být*

původně časopisový článek napsaný koncem osmdesátých let o ženě jménem Lola Potoková, která po druhé světové válce byla velícím důstojníkem v Polsku - řídila tábor, kde byli drženi Němci.

Sack: Byl to sladký příběh o ženě, která se začala mstít, stálým fackováním a kopáním některých Němců ve vězení, které ona řídila a pak si uvědomila, že je to špatné a začala pomáhat Němcům a začala být na ně hodná... Ale (příběh) se ukázal mnohem víc rozsáhlejší. Němci ve vězení Loli si vzpomněli, že byli vojáci, jo, dvacet z nich bylo vojáky. Další tisíc bylo civilistů. Byly tam ženy. Byly tam děti. Byl tam chlapec, on byl uvězněn, protože měl na sobě černé kalhoty. Mysleli si, že je fašista. Kvůli jeho skautským kalhotám. Bylo mu 14 let. Když byl uvězněn, strážci ho mučili. Zde se používaly všechny druhy mučení. Ženy byly znásilňovány. A mnoho lidí umřelo. Oni zkoušeli dělat stejné věci co Němci. A do jakého měřítka, dělali to do malého měřítka. Šedesát až osmdesát tisíc Němců zemřelo v těchto táborech, které vedl Úřad státní bezpečnosti, jenž převážně řídili židé.

Olsher: ***Sacku byl jste pozvaný podělit se o svůj výzkum s vědci na semináři pořádaným Výzkumným ústavem Amerického muzea památníku holocaustu. Ale začátkem tohoto měsíce jste dostal dopis, kde bylo toto zrušeno...***

Sack: To (muzeum), právě mluví o tom, co Němci udělali židům. Oni by měli prezentovat to, co Turkové udělali Arméncům, co Iráčané udělali Kurdům, co Kambodžané udělali Kambodžanům. Myslím si, že jsou v čele Ameriky při učení lidí co může rasová nenávisť udělat. A proto udělali toto rozhodnutí a jestli by to udělali i kdybychom mluvili o jakékoli jiné genocidě kromě té, co spáchali židé, tak by to nebylo překvapující, ale je to velmi smutné...

**Ne všechny materiál na této stránce vystihuje názory tvurců
Prefer Statement**

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

If you intend to connect to the AAARGH website from France, you need an anonymizer.

[HTTP://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX/](http://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX/)

OR: [HTTP://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090](http://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090)

FREE SUBSCRIBE: (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com